

Lény Ede

Odelin

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. íróő és HELMA kiadó

Lény Ede

ODELIN

HELMA Kiadó 2025

© Lény Ede
Minden jog fenntartva.
A könyv bármely részének közléséhez a kiadó
előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN: 978-963-639-960-3

Kiadja a HELMA kiadó 2025. 06. 01.

Borító: Bakó Lilla

Korrektor: Mirkó Ágnes/A. M. Summer
Olvasószerkesztő: Mirkó Ágnes/A. M. Summer

**A HELMA Kiadó gondozásában eddig
megjelent könyv LényEde szerzőtől:**

Odelin – 2025.

**A könyv megvásárolható többféle
formátumban a HELMA kiadó weboldalán:
www.helma.hu.**

Nyomdai kivitelezés:
BOOKS FACTORY Sp. z o.o.
ul. Cukrowa 22
71-004 Szczecin
Poland

A mű a fantázia áldozata, ezért bármilyen egyezés helyszínekkel vagy valós, esetleg valószerűtlen emberekkel pusztán a nagy számok törvényének a következménye. Amennyiben az olvasó úgy érzi, hogy bántóak a sorok, akkor, kérem, vegye figyelembe, hogy sorban jöttek a sörök. Néha Kreute likőr. El kell hinniük, hogy oly ritka józan pillanataim egyikében-másikában jómagam is elcsodálkozom a nálam jelentkező delirium tremens grafomániában manifesztálódó tüneteinek.

Kérem, bocsássák meg ezt nekem!

Most pedig uzsgyi olvasni...

A brigád színre lép

Helyszín: Magyarország

Ajánlott zene: Raklap - szia mama

Ajánlott ital: HP

Megtudjuk, hogy az egész sztori talán a szipuzás mellékhatása... Mindenesetre kávéfőzünk a főnökünknek, aki ebbe majdnem belehal, de túléli, és Göncz Árpáddal rémisztget. Megfogadjuk, hogy nem alkoholizálunk, aztán elmegyünk a kocsmába. Málna, a kutya fejfájást kap, miközben egy faszi figyel minket amerikai akcentussal a szemében...

Ha megáll, Nyálas Olvasóm, az edelényi kastély dufartja előtt, és feltekint a homlokzatra, akkor egy nő mellszobrát láthatja. Kicsit fura, tudom, de nem csak a melle, hanem a feje is ott van. Pah, művészet! Bár, ahogy a komám mondja: „Ha szopni tud, jó nő!”

Nos, ő Odelin hercegnő, akit csalárdul elárultak, és befalaztak a kastély valamelyik eldugott zugába. Ezért fordulhat elő az, hogy éjfélkor, néhanap megjelenik, és kétségbeesetten kéri, hogy szolgáltatassanak neki igazságot. Sokan kísértésnek, szokványos rémisztgetésnek vélik az ügyet, de, aki nem hisz az ilyen buta hiedelmekben, és képes arra, hogy

meghallgassa a fenséges némbert, az megtudja a teljes igazságot.

Persze még ember nem volt, aki idegekkel kibírta volna ezt a vallomást, ezért szegény nő örök kárhazatra van ítélve...

...legalábbis így mesélte nekem nagyanyám, aki sok éven át volt a kastélyban helyet kapó Öregek Napközi Otthona vezetője. Gondoltam, ő már, csak tudja, úgymond hiteles forrás.

Bár az igazsághoz hozzátartozik, hogy szegénynek el volt törve a felső fogsorprotézise. Ő ezt saját maga javíttatta, még hozzá úgy, hogy rendszeresen Technokol Rapiddal ragasztotta meg.

Nos, egy-egy ilyen javítás után, amikor betette az orvosi fogsort, vagy két óra hosszáig nem lehetett bírni vele. Ilyenkor volt egy különös mutatványa is: teli szájjal nevetett, de a fogsora csukva maradt. Hiába, a Technokol már csak ilyen.

Isivel Magyarországon leltünk melót, egy Borsod megyei kisváros kastélyának renoválásánál. A Műemlék-felügyelőség alkalmazott minket, meg vagy négy nőgrádi veszedelmet. Hah' Villás, Bolygó, Misi, Béla! Meg az edelényi keménymag: Szőnyeg. Béláról tudni kell, hogy hétfő reggel, amikor megjött a vonattal, átvedlett munkásba, azt péntekig, míg fel nem szállt a hazatartó vonatra, nem cserélte – beleértve az éjszakát is. Olyan szerda körül, már senki sem közelítette meg két méternél kisebb abstandon. *Ha ezt a titkot tudnák a mai világ Covid-fanjai.*

Ennyire alkoholista társaságban, még soha nem melóztunk. Mindig azt gondoltam, hogy Isi verhetetlen e téren, de Misi például már reggel nyolckor úgy állt, mint egy kérdőjel. Szőnyeg nevezte el ezt az állásformát, aki egyébként kijelentette magáról, hogy Észak-Magyarország legszebb férfitestével rendelkezik. Ebben nem vagyok kompetens, hogy ítéletet hozzak.

Bolygó meg egy fekete cigánygyerek volt, se írni, se olvasni, de még számolni sem tudott. A pénzt úgy hívta, hogy piros vagy lila – százas, ötszázas, ezt azért írom, hogy be tudják löni, mikor játszódik a sztori –, viszont becsapni nem lehetett vele. Mindig tudta, mennyi jár vissza neki, amikor fizetett. Kenyérben a szárazat szerette, ezért amikor frisset vett, azt három nap múlva kezdte fogyasztani.

Villás meg csak volt. Itt dolgoztunk velük, bár az igazsághoz hozzátartozik, hogy munkaidő alatt ugyanannyit voltunk a Kasztrálfor nevű kocsmának látszó italkimérésben, mint a kastélyban. Sajnos itt lehetőség volt felírásra inni. Ez azt jelentette, hogy nem kellett azonnal perkálni a lövét, hanem a ténsasszony egy kockás füzetbe strigulázta a fogyasztást, és elég volt fizetéskor törleszteni az adósságot. Így fordult elő, hogy bár a fizünk körülbelül tízezer forint lehetett egy hónapban, az italadósságunk meg tizenegyezer... Ne kérdezzék, hogyan oldottuk meg az adósságrendezést – a rendőrségen akta van róla amúgy.

Na mindegy, építgettük a kastélyt, illetve annak a tetőcseréje tartozott hozzánk, mert ácsok vagy mik voltunk. Jött az anyag dögvél, és hihetetlen, de elég volt a kastélyra. Meg a környéken pár garázsra. Meg nyúlólnak. Meg... na, de ebbe sem megyek bele, erről is van akta a zsaruknál.

Az egész sztori egy nyár végi napon kezdődött a kastéllyal szembeni buszmegállóban. Ott vártuk a művezetőt. A mai kor embere már el sem tudja képzelni, de abban az időben a fizetést nem bankon keresztül utalták, hanem a hó adott napján, készpénzben kaptuk meg azt. Nos, nekünk ilyenkor a buszmegállóban kellett várni a főnököt, ugyanis három tulajdonsága volt neki: Öltönyben járt, körülbelül százötven centi volt, és alkoholist. Saját sanyarú élettapasztalatunk tanított meg rá, hogy a pénzünket rejtő aktatáskát, és a hozzá tartozó szerencsétlent, inkább mi szedjük le a buszról, mint a helyi prostituált társadalom élelmesebb tagjai. Sokan azt hitték, hogy valami hőstettet hajtott végre az illető, mert előfordult, hogy vállon vittük a buszmegállótól a kastélyig, és a nagyjából kétszáz méteres úton csak nagy ritkán, és sosem véletlenül ejtettük el. Olyan lehetett a külső szemlélőnek, mintha Árpád atyánk pajzsra emelését akarnánk rekonstruálni egy rögtönzött flash mobbal, de a faszira, ha már ősapához hasonlítjuk, inkább illet az Álmos név. (Vagy az Ond, de egy „Ó”-val megtoldva, és annak is egy másik, vulgárisabb szinonimáját szoktuk rá alkalmazni, ha felmerült a személye egy-egy beszélgetésben.)

Szóval, ahogy vittük gagyarászni kezdett összefüggéstelenül:

– Jön... Áhhrpibá... tak... tahhhgr... takarítani kell! Vinettú... – Itt újra beájult, hiába pofoztuk meg rugdostuk, nem tért észhez.

Persze tudtuk, hogy a részeg ember mindenféle marhaságot összehord, de ennek volt egy olyan tulajdonsága, hogy a legönkívületibb állapotában is a munkánkkal kapcsolatos infókat oszt meg a világgal. Tehát nekünk meg kellett volna fejteni, amit mond, mert bár nem volt túl sok a fizu, de ez olyan kényelmes, Isten háta mögötti munkahely volt, mint egy nyaralás a dédestapolcsányi úttörőtáborban, így nem szívesen veszítettük volna el, főleg nem azért, mert információmegvonásban részesültünk.

Mondjuk, az Árpi bát sejtettük. Régóta rebesgették, hogy Göncz Árpád, Magyarország akkori, és minden idők legnormálisabb köztársasági elnöke el látogat ide, és megnézi ezt a viskót.

Sajnos a tetőfelújítás kevés a kastélynak. Mivel a szocializmusban különböző műintézmények foglaltak itt helyet, mint például az említett öregek otthona, vagy a bíróság is itt volt, meg egy-két szükség-lakás. Ezáltal a freskókat lemeszelték – mondjuk ezzel jót tettek neki, mert így megóvták, vagy mi –, a spalettákat eltűzelték télen, meg amúgy rendesen lelakták a kalyibát. Most a helyi vezetőség a kormánytól várt segítséget, hogy eldőljön a kastély sorsa. Árpi bátyánktól várták a pénzt. Ez tiszta sor. De mit akart a „Vinettúval”? Persze elsőre hülyeségnek tűnik, ám mondott ő már ennél valószínűtlenebb szavakat,

amit később megfejtve teljesen logikusnak vagy helytállónak bizonyultak.

– Rohadjon ki, kávé kell a baromnak! – rikkantotta Bolygó, aki műveletlensége ellenére néha meglepően okos ötletekkel állt elő.

– Honnan szerezzünk kávé, kisapám? – kérdeztem, és fél szemmel a kávéapparatot figyeltem, ami-
ben már napok óta nem volt utánatöltve a fekete éberség. Szokott ez így lenni, főleg, ha elfogy, és fizetés előtt vagyunk. Olyankor ugyanis másféle folyadékbevitelre tartogatjuk a maradék pénzmagot.

Bolygó odasomfordált a fekete masinához, és feleremelte a tetejét. Abban vígan tenyészett a penész, mert az utolsó főzés óta, ami úgy egy hete lehetett, senki sem vette a fáradságot ahhoz, hogy kidobja a zaccot. A fiú egy ideig töprengve nézte az elárvult szerkezetet, majd hirtelen elvigyorodott.

– Jó lesz a zacc is, gecó! – És bekapcsolta a gépet.

Mi kíváncsian néztük, mi sül ki ebből. Hát mit ne mondjak, elég gusztustalan folyadék kezdett csöpögni a csészébe.

– Nem lesz jó – szólt Isi. – Ebben nem sok koffein maradt! – Majd hirtelen ötlettől vezérelve belemarkolt az asztalon tátongó hamutartóba, és egy marék csikket lökött a penészes zacc tetejére. – Ha nincs ló, jó lesz a nikotin is!

Ezt látva a többiekben is megindult a gasztroangyal, mindenki tett valamit a gépbe: kétütemű motorolajat, szalonnabőrt – azt az egérfogóról vette vissza Szőnyeg –, sőt egy pár nappal ezelőtti kártyaparti

alkalmából, idegből összetépett makk alsót is beletett valaki a jobb sorsra érdemes masinába.

Egyszer olvastam, hogyan avatják fel a Pokol Angyalai nevű gazdasági vállalkozás új jelöltjeit a szenior tagok. Na, azoknak kell minden gusztustalansággal felpékelt italt inniuk, hogy bizonyítsák elszántságukat és eltökéltségüket leendő családjukkal szemben. Élek a gyanúperrel, hogy az is elfogadhatóbb volt a gyomornak, mint a mi redbullunk.

Mindenki elborzadva nézte a kávégép produktumát. Higgyék el, ez igazán nagy szó egy ilyen elit, ja bocs, „el itt” társaságtól.

Csak egy példa: Nagyapám borosgazda volt a finkei hegyen, ahol direkttermő termesztéssel, és abból történő borkészítéssel töltötte nyugdíjas napjait. Sajnos elhalálozott, és az azt követő öt évben senki sem ejtett egyetlen kapavágást sem a szőlejében. Valahogy megtudták a burjánzó szőlőültetvény hírét a brigád tagjai, és egyöntetű lelkesedéssel kimentünk szüretelni a dzsungelbe. Uszkve száz liternyi mustot sikerült produkálni. Ám, mivel teljesen hülyék voltunk a borkészítés nemes művészetéhez, a mustot az öt éve álló hordóba, mindenféle előkészület, mosás, vagy tisztítás nélkül töltöttük bele. És vártuk, hogy teremjen benne bor!

Lett. Olyan állagú, mint a zacskós kakaó, amit már egyszer megivott valaki. Mindenféle azonosítatlan élő- illetve halott lény úszkált benne. Mindenesetre bevittem a csapatnak öt litert. Képzeljék, ez az alkoholista társaság felháborodottan kikérte magának, hogy ezzel a moslékkal mertem előállni. Még

Béla is – pedig róla tudni kell, hogy megitta Piri ángyó koktéliját is. Ő volt az a vénasszony, aki a kocsmákat járta, és az asztalon felejtett poharakból egy kétdecis üvegbe öntögette a maradékot. Volt abban vegyesen rum, sör, kóla, kávé... minden. Na, ezt is megitták szegénytől. De az én boromat nem! Sértődötten otthagytam őket, és elmentem haza.

Másnap elsőként érkeztem a kastélyba, és a következő látvány fogadott: a melegedő ablaka betörve, pár colostok kettétörve, székek felborítva, és az asztalon semmi más nem volt, mint az én boroskannám –üresen!

Képzeltetik, a bor el-fo-gyasz-tó-dott! És ezek a mindenre elszánt fickók, a bébielefánt megszeppent pillantását imitáló pislogással tekintettek a kávégépből előcsöpögő istentelen micsodára.

Mindegy! Amikor lefőtt, Béla odament az illetőhöz, egyik kezével a haját markolta meg, a másikkal az orrát fogta be, miáltal a levegőért kiáltó szervezet önkívületi állapot ide vagy oda, nagyra táttatta a hozzá tartozó száját. Bolygó nem variált az ízesítéssel, csak úgy cukor vagy tejpor nélkül, úgymond unplugged beleöntötte a forró fürmedvényt jobb sorsra érdemes főnökünk mocskos pofájába.

Szerintem másod- vagy harmadfokú égést szenvedhetett a nyelőcsőve, de ez semmi volt ahhoz a reakcióhoz képest, amit a gyomra produkált, amikor az élénkítőnek szánt forró istenverése először találkozott a bendőjével. Azonnal felemésztette a gyomorsavat, és megtámadta a gyomorfalat. Erre a szervezet

védelmi reakciós bizottsága elsődleges sürgősségi parancsot küldött a megfelelő szerveknek, hogy azonnal meg kell szabadulni a sátáni italtól!

Főnökünk egyszerre fosott és hányt. Ilyet még életemben nem tapasztaltam. Felkészültem lelkileg arra, hogy hátralévő éveimet, mint gyilkossági csendstárs fogom leülni valamelyik nem túl tágas fegyintézet barátságtalan cellájában.

Ám az élet nem váltotta valóra ezt a rémálmodomat, ugyanis, amikor kiadta magából a főnökünk a fekete veszedelmet, azzal együtt a maradék alkohol is távozhatott a szervezetéből, mert a szemei kezdtek tisztulni. Amikor képes volt összefüggően gondolkodni, szomorúan konstataálta nadrágja állapotát, és jobb híján egy ötvenesért Bélától vásárolta meg az előző héten általa hordott, de hazavinni elfelejtett munkásnadrágot.

Nos, van egy kutya Edelényben, a Málna. Amolyan kóbor, de mindenki kutyája. Na az, amikor megérezte a főnök új dizájnjának a szagát, mellette meg az eredeti Bélát, azt hitte, kettős szaglása van. Estére akkut fejfájása lett az esettől.

A főnöknek is erős fájdalmai voltak, de főleg azokon a helyeken, ahol a mesteri koktélnak érintkezett a szervezetével. A gigája égett, a gyomra korgott, a feje forgott, amúgy zöld volt az ábrázata, de ez mondjuk, nála normális volt.

– Huhn, fiúk, kicseszett rumot ittam... azt... hmm... hrrrr... hmmm... kikezdte a nyehehelőcső-